

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي
الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ...
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
يُوشِكُ الْأَمَمُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ كَمَا تَدَاعَى الْأَكَلَةُ إِلَى
فَصَعَتِهَا...

VEHEN: BİRLİK VE BERABERLİĞİMİZİN ÖNÜNDEKİ BÜYÜK ENGEL

Muhterem Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz (s.a.s) bir keresinde Sahâbe-i Kirâm'a "Açgözlü kimselerin yemeğe üşüşmeleri gibi, düşmanlarınızın üzerinize saldırmaları yakındır." buyurdu. Orada bulunan bir sahâbî, "Sayıca az olduğumuz için mi düşmanlarımız üzerimize üşüşecekler?" diye sordu. Allah Resûlü (s.a.s), **بَلْ أَنْتُمْ يَوْمٌ كَثِيرٌ**, "Hayır, siz sayıca çok olacaksınız. Fakat selin önündeki çer çöp gibi savrulacaksınız." dedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Allah, düşmanlarınızın kalbinden heybet ve azametinizi çıkartacak; sizin kalplerinize de vehni yerleştirecektir." Sahâbî, "Ya Resûlallah! Vehen nedir?" diye sorunca Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), **حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَّةُ الْمَوْتِ**, "Dünyayı aşırı sevmek ve ölümü kötü görmektir!"¹ buyurdu.

Aziz Müminler!

Peygamber Efendimiz (s.a.s), bu hadisleriyle bizlere şunları hatırlatmaktadır: Müslümanlar birlik ve beraberliği kuşandıkları zaman varlıklarını muhafaza ederler. Ümmet bilinciyle hareket ettiklerinde asil ve vakur duruşlarını devam ettirirler. Yürekları toplu vurdukça izzetlerini korurlar. Fitne, fesat ve tefrikaya geçit vermediklerinde kardeşlik bağlarını güçlendirirler. Ancak; Müslümanlar, yaratılış gayelerini, ölümü, hesabı, cennet ve cehennemi unutup dünyaya aşırı meylederlerse, güçlerini kaybeder zillete düşerler. Kalplerine Allah ve Resûlü'nün sevgisinden ziyade mal ve mülk, makam ve mevki, şan ve şöhret sevgisini yerleştirirlerse rüzgârın önündeki yapraklar gibi savrulurlar. Şahsi menfaatlerini, lüks ve konforlarını i'lây-ı kelimetullahtan üstün tutarlarsa bölünüp parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.

Kıymetli Müslümanlar!

Bizler, zaman zaman dünya meşgalelerine dalıp İslam'ın hayat veren ilkelerini göz ardı

edebiliyoruz. Rabbimize, çevremize ve insanlara karşı sorumluluklarımızı ihmal edip tamamıyla dünyaya yönelebiliyoruz. Kulluğumuzu unutup insani ve ahlaki değerleri hayatımızdan uzaklaştırabiliyoruz. Hâlbuki Cenâb-ı Hak, "Siz geçici dünya menfaatini istiyorsunuz, Allah ise ahireti kazanmanızı istiyor."² ayetiyle bizleri uyarmakta, ebedi yurdumuzu ihmal etmeden yaşamamızı bizlere tavsiye etmektedir. Yüce dinimiz İslam'a göre dünya, ahiretle kıyaslandığı zaman geçici, boş ve eğlenceden ibarettir. Yoksa dünya ve nimetleri kötü, değersiz ve önemsiz değildir. Kötü olan, insanı Allah'tan ve onun rızasından uzaklaştıran dünyevileşmedir. Unutmayalım ki, dünya ahiretin tarlasıdır. Cennetin kazanılacağı yerdir. Kulluk imtihanımızı gerçekleştirdiğimiz, hangimizin daha güzel işler yapacağını tespit edildiği mekândır. Dinimizin bizlerden istediği ne dünya için ahireti ne de ahiret için dünyayı terk etmektir. Allah'ın rızası doğrultusunda her ikisi için de çalışmaktır. Bu hususta Cenâb-ı Hak şöyle buyurmaktadır: "Allah'ın sana verdiği ahiret yurdunu kazanmaya bak. Dünyadan da nasibini unutma!"³

Değerli Müminler!

Bugün; kin, öfke, kötülük ve zulüm yeryüzünü kuşatmış, insan hakları ve ahlaki değerler ayaklar altına alınmışsa bunun sebebi sadece zalimlerin güçlü olması değildir. Asıl sebep, Müslümanların çalışmayı tembelliğe kurban etmeleridir. İnançlarının gereği olan sorumluluklarını yerine getirmemeleridir. Vatanlarını ve değerlerini koruyabilmek için düşmanlarına karşı her alanda gerekli hazırlıkları yapmamalarıdır. İman, salih amel ve güzel ahlakla dünyalarını imar etmemeleridir. Oysaki Yüce Rabbimizin bu husustaki vaadi gayet açıktır: "Allah, içinizden iman edip dünya ve ahiret için yararlı işler yapan kimselere; kendilerinden öncekilere verdiği gibi onlara da yeryüzünde hâkimiyet vereceğini, onlar için beğenip seçtiği İslam dinini yerleştirip yayılmasını sağlayacağını, hâlihazırdaki korkularını güvenliğe çevireceğini vaat etmiştir..."⁴ Gün, aşırı dünyevileşme, bireysellik ve bencillikten kurtulma, sınırsız arzu ve isteklerimizi dizginleme günüdür. Vakit, farklılıklarımızı zenginlik kabul edip; birliğe ve huzura giden yolda birlikte yürüme vaktidir. Zaman, müminlere karşı şefkat ve merhameti, kâfirlere ve zalimlere karşı vakar ve izzeti kuşanma zamanıdır.

¹ Ebû Dâvûd, Melâhim, 5; İbn Hanbel, V, 278.

² Enfâl, 8/67.

³ Kasas, 28/77.

⁴ Nûr, 24/55.

